

دکتر دیوید باوئر، مطالعه استقرایی کتاب مقدس، سخنرانی ۱۲، تحلیل دقیق متی ۲۵:۶-۳۳

دیوید باوئر و تد هیلدبرانت ۲۰۲۴ ©

من دکتر دیوید باور هستم در تدریسش در مورد مطالعه استقرایی کتاب مقدس. این جلسه ۱۲، تحلیل دقیق متی ۲۵:۶-۳۳، طرح کلی متن، ارتباطات متنی و برجسب‌های منطقی است.

بسیار خوب، می‌خواهیم ادامه دهیم و به گزینه دوم برای مشاهده متمرکز بر روی متون جداگانه نگاهی بیندازیم.

ما به اولین احتمال اشاره کردیم که مشاهده‌ی دقیق است. احتمال دوم، تحلیل دقیق یا جریان فکری است که در واقع شامل ترسیم طرح کلی متن می‌شود. این موضوع به ترسیم طرح کلی متن و به ویژه توجه به ارتباطات زمینه‌ای، روابط ساختاری و برجسب‌های منطقی مربوط می‌شود.

این بهترین روشی است که می‌توانم آن را توصیف کنم. طرحی کلی از متن که بر ارتباطات زمینه‌ای، روابط ساختاری، برجسب‌های منطقی یا سرفصل‌های منطقی و موارد مشابه تأکید دارد. به نظر من مفید است که اگر می‌خواهیم تحلیل دقیقی انجام دهیم، با انجام مشاهداتی در مورد رابطه‌ی متنی که مشاهده می‌کنیم با زمینه‌ی بلافصل آن شروع کنیم.

روی یک کاغذ، ساختار کلی متن را یادداشت کنید. می‌توانید کاری شبیه به بررسی متن انجام دهید و واحدهای اصلی، زیرواحدها و روابط ساختاری اصلی را یادداشت کنید، اما سپس به اولین واحد اصلی شناسایی شده بروید و تقسیمات و زیربخش‌های اصلی آن را پیدا کنید و هر زیربخش را به اجزای کوچک‌تر و خاص‌تر تقسیم کنید. در این فرآیند، برجسب‌های منطقی مناسب را پیشنهاد و اختصاص دهید، روابط ساختاری را شناسایی کنید و ارتباطات زمینه‌ای را یادداشت کنید.

همین فرآیند را با هر یک از واحدهای اصلی دیگری که شناسایی کرده‌اید، دنبال کنید و به موضوع اصلی وحدت‌بخش متن و همچنین زیرموضوعات توجه کنید و مشاهده کنید که چگونه زیرموضوعات به موضوع اصلی کمک می‌کنند و آن را گسترش می‌دهند یا از آن پشتیبانی می‌کنند. و من به سوالات تفسیری اصلی که در نتیجه تحلیل دقیق شما برای شما پیش می‌آید، توجه می‌کنم. حال، این امر به ویژه هنگامی که با متون طولانی‌تر کار می‌کنید مفید است، زیرا انجام یک مشاهده دقیق، مثلاً یک مشاهده دقیق مانند آنچه که ما با یعقوب ۱، ۵ تا ۸ در مورد کل یک بخش انجام دادیم، بسیار دشوار است.

این کار زمان زیادی می‌برد. و بنابراین، شما واقعاً می‌توانید یک تحلیل دقیق انجام دهید، که نوعی مشاهده گزینشی‌تر در یک متن طولانی‌تر است. همچنین، این کار مفید است، به خصوص در مطالب گفتمانی، در استدلال منطقی، زیرا شامل ردیابی فکر، ردیابی جریان فکر است، که البته برای مطالب گفتمانی کاملاً ضروری و محوری است.

حالا، من فکر می‌کنم بهترین راه برای توصیف تحلیل واقعاً دقیق، صحبت کردن در مورد آن به صورت انتزاعی نیست، بلکه انجام تحلیل دقیق یک متن است. و در اینجا می‌خواهم توجه شما را به متی فصل ۶، آیات ۲۵ تا ۳۳ جلب کنم. متی ۶، ۲۵ تا ۳۳.

خب، فقط به خودمان یادآوری کنیم که اینجا چه داریم. بنابراین، به شما می‌گویم، نگران زندگی خود نباشید که چه بخورید یا چه بنوشید، و نه نگران بدن خود باشید که چه بپوشید. آیا زندگی از غذا و بدن از لباس

مهم‌تر نیست؟ به پرندگان هوا نگاه کنید، آنها نه می‌کارند و نه درو می‌کنند و نه در انبارها ذخیره می‌کنند، اما پدر آسمانی شما به آنها روزی می‌دهد.

آیا شما از آنها ارزشمندتر نیستید؟ و کدام یک از شما می‌تواند با نگرانی، ذره‌ای به طول عمرتان بیفزاید؟ و چرا برای لباس نگران هستید؟ به سوسن‌های صحرا نگاه کنید که چگونه رشد می‌کنند، نه زحمت می‌کشند و نه می‌ریسند. با این حال، به شما می‌گویم، حتی سلیمان با تمام جلالش مانند یکی از آنها آراسته نبود. اما اگر خدا علف صحرا را که امروز زنده است و فردا در تنور ریخته می‌شود، چنین می‌پوشاند، آیا شما را، ای کم‌ایمانان، به مراتب بهتر نخواهد پوشانید؟ پس نگران نباشید و نگویید: چه بخوریم یا چه بنوشیم یا چه ببوشیم؟ زیرا غیریهودیان در پی همه این چیزها هستند و پدر آسمانی شما می‌داند که به همه آنها نیاز دارید. بلکه ابتدا پادشاهی و عدالت او را بجوید، و همه این چیزها نیز از آن شما خواهد بود.

حالا، دوباره، این اساساً یک طرح کلی از متن است، بنابراین ما با توجه به ساختار کلی متن، واحدهای اصلی متن، شروع می‌کنیم. وقتی عقب بایستید و به متن به عنوان یک کل نگاه کنید، متوجه خواهید شد که پاراگراف اینجا با نصیحت شروع و پایان می‌یابد.

آیه ۲۵: بنابراین به شما می‌گویم، نگران زندگی خود نباشید که چه بخورید یا چه بنوشید، و نه نگران بدن خود باشید که چه ببوشید. و سپس در آیات ۳۱ تا ۳۳ می‌گوید: پس نگران نباشید و نگویید چه بخوریم یا چه بنوشیم یا چه ببوشیم؟ زیرا غیریهودیان در پی همه این چیزها هستند و پدر آسمانی شما می‌داند که به همه آنها نیاز دارید. بلکه ابتدا پادشاهی و عدالت او را بجوید، و همه اینها از آن شما نیز خواهد بود.

بنابراین، در اینجا توجه داریم که او با فرمان اولیه شروع می‌کند و با فرمان‌های نهایی به پایان می‌رساند. با فرمان اولیه شروع می‌کند و با فرمان‌های نهایی به پایان می‌رساند. و اینکه در مطالب میانی، او با فرمان نهایی شروع می‌کند و با فرمان نهایی به پایان می‌رساند.

شما در واقع دلایلی دارید که چرا باید از فرمان آیه ۲۵ و فرامین آیه ۳۱ اطاعت شود. بنابراین، شما فرمانی دارید که واقعاً شامل می‌شود، خب، آنها فرمانی دارند، و شما دلایلی دارید که چرا باید از این فرمان اطاعت شود. من این را اینجا کمی واضح‌تر می‌نویسم.

دلایلی که چرا باید از آن دستور اطاعت کرد، و سپس دستور نهایی. حال، می‌دانید که وقتی یک دستور دارید و به دنبال آن دلایلی که چرا باید از آن دستور اطاعت کرد، و سپس دستورات بعدی می‌آیند، شما حرکت از معلول به علت و به معلول را دارید. این شامل جوهره‌ی نصیحت‌آمیز می‌شود، و سپس اثبات را دارید.

دلیل اینکه شما باید این کار را انجام دهید به این دلیل است. و من می‌گویم شما باید، و به این دلیل، بنابراین شما باید این کار را انجام دهید. بنابراین، این، این دستور آیه ۳۵، آیه ۲۵ را اثبات می‌کند، و این باعث دستورات نهایی در آیات ۳۱ تا ۳۳ می‌شود.

حال، همچنین توجه داریم که در فرمان، در آیه ۲۵، او در مورد دو قلمرو، گوی، یا دو کره صحبت می‌کند. بنابراین، به شما می‌گویم، نگران زندگی خود نباشید که چه بخورید یا چه بنوشید، و نه نگران بدن خود باشید که چه ببوشید. توجه کنید، زندگی، خوردن، نوشیدن، بدن، پوشیدن.

شما در آیات ۳۱ تا ۳۳ همان چیزها، همان دو حوزه را دارید. بنابراین، نگران نباشید که چه بخوریم، چه بنوشیم یا چه ببوشیم. پس در اینجا نیز، در آیات میانی، آیات ۲۶ تا ۳۰، که دلایل لزوم اطاعت از این دستورات را بیان می‌کنند، متوجه خواهید شد که او در واقع هر یک از حوزه‌هایی را که به طور کلی‌تر در نصایح آیه ۲۵ و آیات ۳۱ تا ۳۳ ذکر می‌کند، بسط می‌دهد.

اشاره کلی به زندگی، نگران زندگی خود نباشید، چه بخورید یا چه بنوشید، در آیه ۲۶ بسط داده شده است. به پرندگان آسمان نگاه کنید، آنها نه می‌کارند، نه درو می‌کنند و نه در انبارها ذخیره می‌کنند، اما پدر آسمانی شما به آنها روزی می‌دهد. آیا شما از آنها ارزشمندتر نیستید؟ و اشاره به بدن، آنچه می‌پوشید، در آیات ۲۸ تا ۳۰ بسط داده شده است.

و چرا نگران لباس هستید؟ به سوسن‌های صحرا بنگرید که چگونه رشد می‌کنند، نه زحمت می‌کشند و نه می‌ریسند، اما به شما می‌گویم، حتی سلیمان با تمام جلالش مانند یکی از آنها آراسته نشد. اما اگر خدا علف صحرا را که امروز زنده است و فردا در تنور افکنده می‌شود، چنین می‌پوشاند، آیا شما را، ای کم‌ایمانان، به مراتب بهتر نخواهد پوشاند؟ بنابراین، آنچه در اینجا دارید، نه تنها حرکتی از معلول به معلول دیگر است بلکه از کلی به جزئی به کلی نیز هست. او به طور کلی این موضوع را در مورد نگرانی در مورد زندگی، آنچه باید بخورید و بنوشید، مطرح می‌کند و سپس در آیه ۲۶ آن را بسط می‌دهد.

او در آیه ۲۵ به طور کلی به اضطراب اشاره می‌کند، اضطراب در مورد بدن، آنچه باید بپوشید، و این جنبه را در آیات ۲۸ تا ۳۰ بیشتر توضیح می‌دهد. خب، پس تا اینجا طرح کلی متن را داریم، مگر نه؟ بیایید ادامه دهیم. و ببینیم که خود آیه ۲۵ چگونه آن را تجزیه و تحلیل می‌کند.

بنابراین، به شما می‌گویم، که اتفاقاً یک جمله مقدماتی است، اما فعلاً از آن می‌گذریم، نگران زندگی خود نباشید، چه بخورید یا چه بنوشید، و نه نگران بدن خود باشید، که چه بپوشید، زندگی چیزی بیش از غذا و بدن چیزی بیش از لباس نیست. کاری که باید انجام دهید این است که چیزی شبیه به بررسی آیه انجام دهید. آیه چگونه تجزیه می‌شود؟ یک شکست بزرگ در کجای آیه وجود دارد و چه رابطه ساختاری در کل آیه مؤثر است؟ خب، توجه دارید که در واقع ما در اینجا دو جمله داریم، بنابراین طبیعی است که فکر کنید شکست بزرگ بین جمله اول و جمله دوم رخ خواهد داد.

نگران زندگی خود نباشید، چه بخورید یا چه بنوشید، و نه نگران بدن خود باشید که چه بپوشید، و سپس جمله دوم را دارید که در واقع به شکل یک سوال بلاغی است. این یک سوال است، اما یک سوال واقعی نیست. به عبارت دیگر، این سوالی نیست که عیسی به دنبال پاسخ آن باشد، بلکه یک جمله سوالی است.

آیا زندگی چیزی فراتر از غذا و بدن چیزی فراتر از لباس نیست؟ در واقع می‌توانید آن را به این شکل دوباره بیان کنید. زندگی چیزی فراتر از غذا است، اینطور نیست؟ و بدن چیزی فراتر از لباس است، اینطور نیست؟ بنابراین، واضح است که این دو بخش آیه ۲۵ هستند. آیه کاملاً واضح شروع می‌شود و اتفاقاً جمله اول به شکل یک فرمان است.

این به شکل یک نصیحت است. این به صورت امری است. نگران زندگی خود نباشید.

بنابراین، او واقعاً با نصیحت آیه ۲۵ الف شروع می‌کند. نصیحت، فرمان، آیه ۲۵ الف در اینجا، و سپس جمله آیه ۲۵ ب به عنوان یک اشاره، ما گمان قوی داریم که ممکن است نصیحت آیه ۲۵ الف را تأیید کند. آنها ممکن است چیزی شبیه به این بگویند: دلیل اینکه می‌گویم نباید نگران زندگی خود باشید، چه بخورید یا چه بنوشید، و نه نگران بدن خود، چه بپوشید، این است که زندگی چیزی فراتر از غذا و بدن چیزی فراتر از لباس است.

بنابراین، حداقل می‌توانیم بگوییم که شما ممکن است در آیه ۲۵ ب دلیل اینکه چرا باید از این نصیحت در آیه الف اطاعت کرد را داشته باشید، که البته مستلزم اثبات نصیحت‌گونه است. حال، بیایید کمی این ۲۵

نصیحت را تجزیه و تحلیل کنیم. قبلاً اشاره کردیم که شما در اینجا واقعاً دو حوزه دارید، حوزه زندگی و حوزه بدن.

نگران زندگی خود نباشید، که او سپس جلوتر می‌رود و حتی بیشتر مشخص می‌کند، چه بخورید و چه بنوشید. و نه نگران بدن خود باشید، چه بپوشید، چه بپوشید. حال، بیایید کمی مکث کنیم و در این مورد تأمل کنیم، توجه داشته باشید که شما در اینجا دو حوزه دارید، حوزه زندگی، چه بخورید یا چه بنوشید، شامل بلعیدن، بلعیدن می‌شود.

یعنی آنچه را که وارد بدن، درون بدن می‌کنید. این یک مشاهده منطقی است که این مربوط به درون بدن است، در حالی که آنچه می‌پوشید شامل آنچه در خارج از بدن می‌پوشید، یعنی خارج از بدن است. هم نیازهای درونی و هم نیازهای بیرونی بدن، که البته کامل، جامع و شامل همه چیز است.

درون بدن، بیرون بدن، نیازهای درونی، نیازهای بیرونی. به عبارت دیگر، دامنه شمول، همه نیازها، شمول را اثبات کند، و این واقعاً بر a حال، همانطور که می‌گویم، آیه ۲۵، با توجه به حالت اخباری، می‌تواند آیه ۲۵ اساس، دوباره، شما همان دو حوزه را دارید، بر اساس تکرار تضاد، ساختار یافته است.

آیا زندگی چیزی بیش از غذا نیست؟ وقتی بیش از یکی دارید، این شامل تضاد وسعت می‌شود. آیا زندگی چیزی بیش از غذا و بدن چیزی بیش از لباس نیست؟ بنابراین، او می‌گوید، زندگی چیزی بیش از غذا و بدن چیزی بیش از لباس است. باز هم، در هر مورد، آنچه دارید تضاد وسعت است.

زندگی از این جهت با غذا متفاوت است که چیزی بیش از غذا است. بدن از این جهت با لباس متفاوت است که چیزی بیش از لباس است. حال، باید مراقب باشیم که در این مرحله درگیر تفسیر زود هنگام نشویم، اما از نظر درک استدلال اینجا، به ویژه با توجه به آنچه او در ادامه در مورد خدا و رزق خدا می‌گوید، نکته‌ای که او ممکن است در اینجا مطرح کند این است که خدایی که زندگی را آفریده است، بیش از هر چیز قادر به تأمین غذا برای زندگی‌ای است که آفریده است.

به عبارت دیگر، برای خدا خلق حیات کار نسبتاً بزرگی بود، و خدایی که قادر به خلق حیات از غیرحیات بوده است، هیچ مشکلی نخواهد داشت و کاملاً قادر به تأمین غذا برای حیاتی که آفریده است، خواهد بود. این مستلزم توانایی واقعی است، اما شاید اراده نیز در آن دخیل باشد. اگر خدا زحمت خلق حیات را به خود داده باشد، این نشان می‌دهد که او متعهد است، متعهد خواهد بود، مایل خواهد بود، او بیش از حد مایل است که برای حیاتی که آفریده، غذا فراهم کند، غذایی برای حفظ حیاتی که آفریده است.

باز هم، در مورد بدن، برای خدا خلق بدن کار نسبتاً بزرگی بود، و خدایی که قادر به خلق بدن بود، مشکلی در تهیه لباس برای بدنی که آفریده است، نخواهد داشت. و باز هم، اگر خدا زحمت خلق بدن را به خود داده باشد، این نشان می‌دهد که او متعهد به مراقبت از بدنی است که آفریده است. حال، یک کلمه دیگر در مورد این فعل در اینجا، و افعال اغلب، به ویژه اگر غیر از شکل فعل بودن باشند، افعال دیگر معمولاً شایسته توجه هستند.

فعل اینجا «مضطرب نباش» است، که البته واضح است که یک دستور منفی است، یعنی یک ممنوعیت مضطرب نباش. خب، من اینجا با زبان یونانی کار می‌کنم، و دو راه برای بیان منع در یونانی وجود دارد. یکی می‌«است که در یونانی منفی است، ممکن است با زمان حال امری، که معمولاً به معنای «دیگر مضطرب» نباش» است.

با وجه التزامی ماضی است، که یعنی حتی شروع به مضطرب بودن نکن. اما چیزی که اینجا دارید may دیگری با زمان حال امری است، و می توان آن را اینگونه ترجمه کرد: دیگر مضطرب نباش. در واقع نوعی حالت may اضطراب را فرض یا مفروض می گیرد: دیگر مضطرب نباش.

حالا، ما جلوتر می رویم و به علت خاص نگاه می کنیم. چیزی که داریم، به نظر من، علل خاص در آیات ۲۶ تا هستند. علل خاص عبارتند از جزئی سازی، تعمیم، اثبات و علت ۳۰.

و او با حیات شروع می کند، که البته در آیه ۲۶ یافت می شود. و بباید ببینیم که این چگونه ارائه شده است. دوباره، ما عقب می ایستیم و سعی می کنیم از ساختار کل، درکی داشته باشیم.

به پرندگان آسمان نگاه کنید. آنها نه می کارند، نه درو می کنند و نه در انبارها ذخیره می کنند، اما پدر آسمانی شما به آنها روزی می دهد. آیا شما از آنها ارزشمندتر نیستید؟ حال، دوباره، می خواهید در این مورد تحقیقی انجام دهید.

و دوباره، توجه می کنید که دو جمله دارید. اولی مربوط به پرندگان است. دومی مربوط به شما.

به پرندگان آسمان نگاه کنید. آنها نه می کارند، نه درو می کنند و نه در انبارها ذخیره می کنند، اما پدر آسمانی شما به آنها غذا می دهد. آیا شما از آنها ارزشمندتر نیستید؟ پس چه دارید؟ البته باید از خود پرسید، چه رابطه ای بین شما، بین پرندگان آسمان و شما وجود دارد؟ و وقتی او می گوید، آیا شما ارزشمندتر نیستید، باز هم، این مفهوم تضاد وسعت، ارزش بیشتر از پرندگان، متفاوت از پرندگان از این نظر که شما ارزش بیشتری نسبت به پرندگان دارید، را نشان می دهد.

بنابراین اساساً، او می گوید که می خواهد کاری انجام دهد این است که بین پرندگان هوا و شما تضاد ایجاد کند. حال، او در اینجا در مورد پرندگان هوا چه می گوید؟ خب، اگرچه آنها نمی کارند، درو نمی کنند، در انبارها ذخیره نمی کنند، اما پدر آسمانی شما به آنها غذا می دهد. این کلمه هنوز تضادهایی را نشان می دهد، نوعی تضاد ملایم، نوعی امتیاز.

اگرچه، آنچه او در اینجا نشان می دهد این است که او بین آنچه انجام نمی دهند و آنچه به دست می آورند، تضادی را ترسیم می کند. اگرچه آنها نمی کارند، درو نمی کنند، در انبارها ذخیره نمی کنند، با این حال او می گوید این تضاد را دارید، با این حال او می گوید، پدر آسمانی شما آنها را تغذیه می کند. در مقابل، او می گوید، در مورد پرندگان هوا، شما از آنها ارزشمندتر هستید.

حالا، واقعاً، اینجا مهم است که یک بررسی منطقی در مورد نکته ای که او آشکارا مطرح می کند، انجام دهیم، نکته ای که او مطرح می کند تلویحی است. واضح است که نکته ای که او مطرح می کند، و همانطور که گفتم، این یک نکته تلویحی است.

بنابراین، او می گوید، پدر آسمانی شما مطمئناً به همان اندازه برای شما کار خواهد کرد. مطمئناً به همان اندازه برای شما کار خواهد کرد. آیا شما از آنها ارزشمندتر نیستید؟ این واقعاً همان چیزی است که به آن استدلال. به طریق اولی می گویند، استدلال از کوچک تر به بزرگ تر.

اگر این درست باشد، که آشکارا هم همینطور است، بنابراین، از کوچک به بزرگ چقدر بیشتر؟ چقدر بیشتر؟ مطمئناً او چقدر بیشتر به همان اندازه برای شما کار خواهد کرد؟ حال، البته، در آیه ۲۸، او چیزی دارد که تقریباً می توانید آن را به عنوان یک جمله داخل پرانتز به آن اشاره کنید، و این یک اصل است که اضطراب

بیهوده است. این یک دلیل دیگر، راه دیگری برای اثبات این دستور در اینجا است، مضطرب نباشید. و این واقعاً به نوعی توسل به معقولیت است.

همانطور که گفتم، و ضمناً، این فرض را بر این می‌گذارد که اضطراب آزاردهنده است. بنابراین، او می‌گوید که اصلاً منطقی نیست که در یک فعالیت آزاردهنده شرکت کنیم وقتی که هیچ پیامد مثبتی ندارد. حال، او در آیات ۲۸ تا ۳۰ ادامه می‌دهد و در مورد این مفهوم لباس صحبت می‌کند و آن را بسط می‌دهد.

همانطور که گفتم، این ۲۸ تا ۳۰ است. این ۲۷ بود. و شما اینجا یک ساختار موازی دارید.

اینجا، این سوسن‌های دشت هستند که با شما در تضاد قرار می‌گیرند. او می‌گوید به سوسن‌های دشت نگاه کنید، اگرچه، باز هم، کاری که آنها انجام نمی‌دهند این است که زحمت نمی‌کشند یا نمی‌ریسند. با این حال، او می‌گوید، در مقابل، نوعی امتیاز، آنها از سلیمان پیشی می‌گیرند.

او می‌گوید حتی یکی از آنها، در آرایش، در شکوه آرایش، از سلیمان پیشی می‌گیرد. در اینجا، شما واقعاً این مفهوم را دارید که شکوه به آن وارد می‌شود. در مقابل شما، یک بار دیگر، جایی که او می‌گوید، اگر خدا این علف زودگذر موقت را می‌پوشاند، در اینجا یک گزاره شرطی دارید اگر خدا این علف را که امروز زنده است و فردا در تنور ریخته می‌شود، زودگذر موقت را می‌پوشاند، که قطعاً این کار را می‌کند، آیا او شما را، ای کم ایمانان، خیلی بیشتر نخواهد پوشاند؟ حال، اجازه دهید فقط در اینجا اشاره کنم، با توجه به این خطاب، ای در یونانی، و oligopistos، کم ایمانان، باید از خود بیرسیم که از نظر ارتباط زمینه‌ای، رابطه بین کم ایمانی بین کم ایمانی و اضطراب چیست؟ و تقریباً مطمئناً، این شامل نوعی اثبات است.

یعنی اضطراب نتیجه‌ی ایمان کم یا ایمان ضعیف است. حال، چند نکته را باید در اینجا رعایت کرد. توجه داشته باشید که او در مورد پرندگان آسمان صحبت می‌کند.

خب، اینجا، او درباره حیوانات صحبت می‌کند. اینجا، او درباره گیاهان صحبت می‌کند. او می‌گوید، به سوسن‌های دشت نگاه کنید.

قلمرو حیوانات، قلمرو گیاهان، پرندگان هوا، مزرعه، زمین. بنابراین، آسمان‌ها و زمین توجه کنید که چگونه این مکمل یکدیگر است.

ضمناً، می‌توانیم به این نکته نیز توجه کنیم که کاشت، برداشت و جمع‌آوری کار مردانه است، در حالی که زحمت کشیدن و ریسندگی کار زنانه است. اما چیزی که او واقعاً در اینجا به آن اشاره می‌کند این است که این مراقبت از خدا، مراقبت خدا از خلقتش، کامل و تمام‌عیار است. این مراقبت فقط به حیوانات محدود نمی‌شود، بلکه شامل گیاهان نیز می‌شود.

این محدود به آسمان‌ها نیست، بلکه زمین را نیز شامل می‌شود. از این قبیل چیزها. و همچنین، توجه داشته باشید که آنچه او در اینجا در آیه ۲۶ درباره آن صحبت می‌کند، همانطور که می‌توانیم بگوییم، معیشت اساسی است.

او به آنها غذا می‌دهد. اما وقتی جلوتر می‌رود و درباره سوسن‌های مزرعه صحبت می‌کند، در واقع درباره اسراف صحبت می‌کند. در اینجا، او مفهوم زیبایی و حتی شکوه و اسراف را مطرح می‌کند.

بنابراین، مراقبت خداوند از خلقتش صرفاً به معاش اولیه محدود نمی‌شود، بلکه او در فراهم کردن نیازهای خلقتش حتی بیش از نیاز خلقت، اسراف می‌کند. حال، البته، این موضوع به دستورات نهایی که در اینجا داریم

منجر می‌شود. و دوباره متوجه خواهید شد که اگر به کل آیات ۳۱ تا ۳۳ نگاه کنید، در واقع دو نصیحت در اینجا دارید.

شما در آیه ۳۱ نصیحت منفی دارید؛ بنابراین، نگران نباشید و نگویید چه بخوریم یا چه بنوشیم؟ بنابراین، با یک نصیحت منفی شروع می‌شود. نگران نباشید. البته، این با ممنوعیت در آیه ۲۵ مرتبط است.

با زمان حال امری است که may اشاره کردیم که در زبان یونانی دو روش برای بیان ممنوعیت وجود دارد. یکی با وجه التزامی خطا است که به معنای حتی شروع may به معنای متوقف کردن انجام کاری است. دیگری نکردن است.

با زمان حال امری استفاده می‌کند، «ایست.» «جالب اینجاست که شما در آیه ۳۱ may اینکه او اینجا از را با وجه التزامی دارید؛ حتی فکر مضطرب بودن را هم may، روش دیگری برای بیان نهی دارید. در اینجا نکنید.

حتی شروع به مضطرب شدن هم نکنید. در مورد آنچه او می‌گوید، مضطرب نشوید، بگویید، و اینجا، توجه کنید آنچه اینجا دارید گفتمان مستقیم است، مثلاً چه بخوریم، بنوشیم یا بپوشیم؟ این مهم است، فکر می‌کنم چون شامل چیزی است که اغلب به عنوان گفتگوی درونی از آن یاد می‌شود. آنچه به خودمان یا در ذهنمان می‌گوییم، نخورید، چه بخوریم، چه بنوشیم، چه بخوریم یا چه بنوشیم یا چه بپوشیم؟ این می‌تواند بسیار مهم باشد زیرا البته این نحوه عملکرد نگرانی است.

نگرانی با این گفتگوی درونی مرتبط است و توسط آن ایجاد می‌شود. ما خودمان را با نگرانی وامی‌داریم. ضمناً، این همچنین شامل خطاب قرار دادن خودمان به جای خطاب قرار دادن خدا می‌شود.

حال، در آیه ۳۳، مکمل این، یعنی فرمان مثبت، را داریم. شما اینجا یک فرمان منفی و اینجا یک فرمان منفی دارید. آنچه نباید انجام دهید، توجه کنید که پاراگراف چگونه، شاید به طور آب و هوایی، با آنچه باید انجام دهید، یعنی فرمان مثبت، به پایان می‌رسد.

دستور ایجابی شامل هر دو است - در واقع شامل یک نصیحت و یک وعده است. نصیحت این است که ابتدا پادشاهی خدا را بجویید و سپس نحوه جستجوی پادشاهی خدا و عدالت او را بیان کنید. و سپس وعده این است که با انجام این کار و در نتیجه انجام این کار، همه این چیزها به شما اضافه خواهد شد.

حال، با توجه به این نصیحت، این امر «اول طلب کردن»، توجه کنید، خب، بگذارید قبل از اینکه به این موضوع بپردازیم، بگوییم که بین دستور منفی در آیه ۳۱ و دستور مثبت در آیه ۳۳، دوباره دلیلی داریم که چرا باید از هر دوی اینها اطاعت شود. در اینجا دلیل اینکه چرا باید از هر دوی اینها اطاعت شود، در هم تنیده شده است، و این شامل تضادی بین غیریهودیان و شما می‌شود. او می‌گوید غیریهودیان همه این چیزها را می‌خواهند، اما پدر آسمانی شما، به عبارت دیگر، شما یک پدر آسمانی دارید به معنایی که آنها ندارند. پدر آسمانی شما می‌داند که شما به همه این چیزها نیاز دارید.

البته، ما در آیه ۲۵ ب اشاره کردیم که او اشاره می‌کند خدایی که زندگی و بدن را آفریده، هم توانایی تأمین غذا و لباس برای بدن را دارد و هم تمایل به تأمین غذا و لباس. در اینجا، او می‌گوید که خدا از نیازهای شما آگاه است. بنابراین، او قادر، مایل و آگاه است.

اما در مورد، همچنین توجه کنید که شما این تغییر بسیار ظریف از اضطراب به جستجو را دارید، و این سوال را مطرح می‌کند که دقیقاً رابطه بین مضطرب بودن و جستجو کردن، از این نوع چیست؟ اما من همچنین در

اینجا توجه می‌کنم، و ضمناً، وقتی این را در آیه ۳۳ دارید، وعده تشویقی شامل علیت تاریخی است: جستجوی اول پادشاهی خدا و عدالت او منجر به اضافه شدن همه این چیزها به شما خواهد شد، اما با این موضوع اثبات مرتبط است، به عبارت دیگر، شما باید ابتدا پادشاهی خدا و عدالت او را جستجو کنید زیرا نتیجه آن این است که همه این چیزها به شما اضافه خواهد شد. در اینجا سوالی در مورد آنچه در این امر جستجوی اول پادشاهی خدا و عدالت او دخیل است، وجود دارد. ما باید این را رعایت کنیم.

اینکه آیا این اولویت اول است، مسلماً شامل اولویت می‌شود، اما سوال این است که آیا اولویت مطلق است یا نسبی. به عبارت دیگر، اگر اولویت باشد، او می‌گوید، ابتدا و فقط پادشاهی خدا و عدالت او را جستجو کنید، و در نتیجه این چیزها به شما اضافه خواهد شد. اگر اولویت نسبی باشد، بله، انواع چیزها را جستجو کنید، اما باید به چیزهای مختلفی که در پادشاهی خدا جستجو می‌کنید، اولویت دهید.

بنابراین، چه فقط در پی پادشاهی خدا باشیم و چه در پی آن، متوجه می‌شویم که زندگی شامل جستجوی انواع و اقسام چیزهاست، اما باید سلسله مراتبی از جستجو وجود داشته باشد و مکان اصلی جستجو باید پادشاهی خدا باشد. بنابراین، فکر می‌کنم اینجا می‌بینید که بر اساس این، ایده‌ای از نکته اصلی کل این پاراگراف، چگونگی بسط نکته اصلی در اینجا بر اساس زیرموضوعات، و به عبارت دیگر، ارتباط زیرموضوعات با موضوع اصلی به دست می‌آورد. همچنین، چگونگی قرارگیری جزئیات در برنامه گسترده این پاراگراف، و البته این می‌تواند به تفسیر کاملاً روشنی منجر شود.

بسیار خوب. خب، فکر می‌کنم اینجا جای خوبی برای مکث است. وقتی برگردیم، به فرآیند تفسیر نگاهی خواهیم انداخت.

ما در مورد مشاهده، از جمله طرح سوالاتی از مشاهداتمان صحبت کرده‌ایم. می‌خواهیم کمی در مورد فرآیند پاسخ دادن به سوالاتی که از مشاهدات ما ناشی می‌شوند صحبت کنیم و این فرآیند در واقع تفسیر است.

این سخنرانی دکتر دیوید باور در تدریس خود در مورد مطالعه استقرایی کتاب مقدس است. این جلسه ۱۲ تحلیل دقیق، متی ۶: ۲۵-۳۳، طرح کلی متن، ارتباطات زمینه‌ای و برجسب‌های منطقی است.